

Formanden: Jeg skal meddele Udfaldet af den Valghandling, der fandt Sted i forrige Møde, nemlig Valget af 7 Medlemmer til et Udvalg i Sagen angaaende Forslag til Lov om Livsforfikkings- og Forsørgelsesanstalten af 1871. Efter den foreløbige Optælling var der afgivet 53 Stemmer, hvoraf dog kun 52 vare gyldige, idet nemlig een Stemmeseddels ikke kunde komme i Betragtning, fordi den kun indeholdt 6 Navne. Valgte bleve: David med 51, Madvig med 51, Bruun med 51, H. Hansen med 50, N. Rasmussen med 50, Jesøen med 49 og Zytphen Udeler med 45 Stemmer. De øvrige Stemmer vare spredte.

Jeg skal fremdeles meddele, at jeg fra Krigsministeren ved Skrivelse af Dags Dato til Dmdeling blandt Thingets Medlemmer har modtaget Exemplarer af „Allerunderdanigst Indberetning fra Krigsministeriet angaaende de til Gjennemførelse af Loven af 6te Juli 1867 om Afløsning af de ved Demarcationslinien om Kjøbenhavn paalagte Indskrænkninger m. m. af Krigsministeriet paa Regjeringens Vegne truffne Foranstaltninger“, samt af „Beretning og Forslag fra det af Krigsministeriet under 14de September 1867 i Anledning af de ved Demarcationslinien om Kjøbenhavn paalagte Indskrænkninger m. m. nedsatte Commissions“.

Paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Felttillæg m. m. ved Hæren.

(Lovforslaget findes i Tillæg A, Spalte 1927 ff.)

Krigsministeren: Det Forslag, som jeg forelagde ifjor i Folkethinget den samme Gjenstand ktræffende, er ikke lidet forskjellig fra det, der nu foreligger det høie Thing. Jeg havde dengang ved Behandlingen af denne Gjenstand troet at burde gaae over til et andet Grundlag end det, man tidligere havde brugt, idet jeg ansaae det for hensigtsvarende, at Cantonnements- og Felttillæg bleve Junctioner af Lønningen. Det vil være i det høie Things Grundring, at tidligere stode Løn-

ningsatterne ikke saaledes explicit, som de nu staae efter Vedtagelsen af Lønningsloven, men det, der var tilstaaet Befalingsmændene opløste sig i flere Factorer og blev givet under forskjellige Benævnelser. Ved Lønningsloven kom derimod alle de Bedkommende tillagte Indtægter til at staae explicit, og det forekom mig da at være en correct Tanke, at Cantonnements- og Felttillæg kom til at være Junctioner af de saaledes bestemte Lønninger. Denne Tanke fik sit Udtryk i flere Paragrapher i det Lovudkast, som dengang blev forelagt. Der var f. Ex. i § 3 af det ældre Lovudkast bestemt, at Felttillæg for Underofficerer skulde fastsættes til en Trediedeel, for Hærens Haandværkere og Epillemænd ligelønnede med Underofficerer to Trediedele af Lønningsbeløbet og saa fremdeles, ogsaa for de høiere Befalingsmænds og de med dem Ligestillede Bedkommende. Der var en anden Tanke, som kom frem ved denne Leilighed, det var den, at man burde formindste det Formynderskab, som Staten havde udøvet med Hensyn til Underofficerernes pecuniære Vilkaar. De tidligere Bestemmelser gif ud paa, at Underbefalingsmændene selv kun fik et ringe Cantonnements- og Felttillæg udbetalt, og at man tilstillede deres Familier det Dvrige; men efterhaanden som den hele Classe af Underbefalingsmænd har hævet sig, blev det ogsaa hensigtsvarende at stille disse Underbefalingsmænd mere selvstændigt i pecuniær Henseende, medens paa den anden Side den Betragtning gjorde sig gjældende, at det ikke kunde være ligegyldigt, hverken for Hæren eller Staten, om Underbefalingsmændenes Familier skulde komme i Træng medens deres Forsørgere vare borte, navnlig i Tilfælde, hvor Familien var talrig. Man gif derfor en Middelvei, idet man foreslog en Forsørgelse for dem, hvis Familie oversteg 2 Børn, saa at altsaa et høiere Tillæg tilfaldt alle de Underofficerer, som havde 3 Børn og derover. Det blev dengang tillige foreslaaet ved Lov at fastslaae den Praxis, som havde etableret sig under Krigen, nemlig at alle Underofficerer, baade de, der havde giftet sig med Tilladelse, og de, der havde giftet sig uden Tilladelse, skulde under Udcommandoen nyde Understøttelse til deres Familier. — Denne